

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Lékárna Na Údolní s.r.o.**, IČ: 26955369, se sídlem Údolní 392/16, Brno, zastoupený Mgr. Zdeňkem Brunclíkem, advokátem se sídlem Lidická 710/57, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2015, č. j. MZDR-10556/2015/FAR,

t a k t o:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“) ze dne 18. 2. 2014, sp. zn. SUKLS196491/2013.

Tímto rozhodnutím Ústav shledal žalobce vinným 1) za správní delikt uvedený v § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), který spáchal tím, že jako osoba oprávněná k výdeji léčivých přípravků v postavení prodávajícího porušil pravidla a postupy pro stanovení úředních cen stanovené Ministerstvem zdravotnictví podle § 5 odst. 5 zákona o cenách, tím, že v období od 1. 4.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2012 do 31. 7. 2012 nedodržel celkem u 7 balení léčivého přípravku SYMBICORT TURBUHALER 200 MIKROGRAMŮ/6 MIKROGRAMŮ/INHALACE INH PLV 1X120

DÁV, kód SÚKL 0180087; v období od 1. 4. 2012 do 31. 7. 2012 nedodržel celkem u 55 balení léčivého přípravku ALPHA D3 1 MCG POR CPS MOL 30X1RG, kód SÚKL 0014398; v období od 1. 4. 2012 do 31. 7. 2012 nedodržel celkem u 33 balení léčivého přípravku KETOSTERIL POR TBL FLM 300, kód SÚKL 0088116, při prodeji v lékárně úředně stanovenou cenu podle § 5 zákona o cenách a v rozporu s podmínkami uvedenými v čl. V. odst. 2 a 4 Cenového předpisu Ministerstva zdravotnictví ČR 1/2012/FAR, o regulaci cen léčivých přípravků a potravin pro zvláštní lékařské účely ze dne 12. prosince 2011, překročil maximální obchodní přírážku, 2) za správní delikt uvedený v § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách, který spáchal tím, že jako osoba oprávněná k výdeji léčivých přípravků v postavení prodávajícího porušil povinnost stanovenou v § 11 odst. 2 zákona o cenách, tím, že neuchovával evidenci o cenách podle § 11 odst. 1 zákona o cenách prokazující dodržení pravidel regulace tři roky po skončení platnosti ceny zboží. Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 000 Kč v souladu s § 16 odst. 4 písm. a) a 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, a to jako úhrnná pokuta za delikt nejprísněji postižitelný, kterým je správní delikt uvedený v § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, za nějž lze uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč.

K výši uložené pokuty Ústav uvedl, že nedodržování úředně stanovených maximálních cen léčivých přípravků může mít významné ekonomické dopady na hospodaření zdravotních pojišťoven, zvyšovat celkové náklady na léky a v neposlední řadě i nepříznivě ovlivňovat výši doplatků pacientů u léčivých přípravků částečně hrazených ze zdravotního pojištění. Nado to nerespektování pravidel cenové regulace vede k nepřiměřenému majetkovému prospěchu, jelikož způsob uplatnění cenové regulace u léčivých přípravků již v sobě zahrnuje i cenu za výkony obchodu – obchodní přírážku stanovenou procentuální sazbou. Proto Ústav posoudil jednání žalobce jako velmi závažné. Podobně nedostupnost údajů z cenové evidence zásadním způsobem omezuje působnost cenových kontrolních orgánů a účinnou kontrolu dodržování pravidel cenové regulace, takže tuto skutečnost Ústav hodnotil jako výrazně přítěžující. Při posouzení kritéria způsobu spáchání správního deliktu vzal Ústav v úvahu, že účastník řízení spáchal daný správní delikt opakovaně, a to několikrát v krátkém časovém úseku. Ústav dále hodnotil jako přítěžující okolnost, že žalobce mohl a měl možnost si kdykoliv ověřit výši stanovené prodejní ceny léčivého přípravku před realizací jeho prodeje, a že porušení zákona o cenách se týkalo všech tří kontrolovaných léčivých přípravků, přičemž v jednom případě se prokázalo překročení maximální obchodní přírážky velkého počtu balení (až 55 balení). Z hlediska závažnosti protiprávního jednání žalobce Ústav přihlédl v případě správního deliktu spočívajícího v nesplnění povinnosti uchovávat předepsanou cenovou evidenci také k tomu, že žalobce nezajistil uchovávání cenové evidence po větší část zákonné lhůty, takže délku trvání správního deliktu Ústav shledal jako velmi závažnou. Dále Ústav přihlédl k tomu, že se jedná o první porušení zákona o cenách žalobcem, což hodnotil jako polehčující okolnost. Za polehčující okolnost považoval též fakt, že nebyly zjištěny žádné negativní dopady na zdraví lidí. Ústav také připomněl, že přistoupil k uložení pokuty při spodní hranici zákonné sazby, a to s ohledem na závažnost, dopady a rozsah protiprávního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

jednání žalobce. Stanovení pokuty ve výši 500 000 Kč tedy Ústav považoval za přiměřené ve vztahu k závažnosti výše popsaných porušení právních předpisů, kdy uvedená pokuta zcela naplňuje preventivní a výchovnou funkci trestu v daném konkrétním případě. K domněnce žalobce, že škoda vznikla maximálně ve výši 27 847,90 Kč, Ústav uvedl, že tato suma není přesná, a to vzhledem k tomu, že odvolatel neuchovával cenovou evidenci a Ústav tak při kontrole nemohl zcela přesně zjistit ani vyčíslit výši nepřiměřeného majetkového prospěchu.

Proti rozhodnutí Ústavu brojil žalobce odvoláním, v němž zpochybňoval výši uložené pokuty. Žalovaný se však s jeho argumentací neztotožnil.

Žalovaný dal předně za pravdu Ústavu, že vzhledem k tomu, že žalobce neuchovával cenovou evidenci, nemohl Ústav zcela přesně zjistit ani vyčíslit výši nepřiměřeného majetkového prospěchu. Ústav v protokole o kontrole vyčíslil pouze přibližně, jaký by mohl být nepřiměřený majetkový prospěch žalobce, nikoliv jeho přesnou výši. Proto také správně postupoval při stanovení výše pokuty v souladu s ustanovením § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách. Zaplacením částky ve výši 27 849,90 Kč, odpovídající teoretické výši nepřiměřeného majetkového prospěchu, žalobce neodstranil škodlivé důsledky svého jednání (předmětnou sumu navíc uhradil jen na účet jedné zdravotní pojišťovny a až 16 měsíců od spáchání správního deliktu). Žalovaný dále uvedl, že Ústav při stanovování výše pokuty postupoval v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu a při stanovení výše pokuty přihlédl ke všem skutečnostem v souladu s § 17 odst. 2 zákona o cenách. Uloženou pokutu také žalovaný považoval za přiměřenou, přičemž vyzdvihl, že Ústav přihlédl k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům i okolnostem, za kterých byl spáchán, a zohlednil, že se žalobce dopustil spáchání více správních deliktů. K námitce žalobce ohledně uchovávání dat žalovaný uvedl, že Ústav netrestal žalobce za nevedení dokumentace, ale za její neuchovávání. V případě, že evidence byla vedena elektronicky, bylo povinností žalobce veškerá data pravidelně zálohovat obnovitelným způsobem, kdy navíc žalobce mohl poruchou serveru ztratit data za určité krátké období, avšak pokud ztratil veškerá data, tak z uvedeného vyplývá, že cenovou evidenci nezálohoval a neuchovával dokumentaci v souladu s cenovými předpisy. Nerozhodné pak je, že k uvedenému jednání nedošlo úmyslně a bylo zapříčiněno vyšší mocí, protože úmysl se při správních deliktech nezjišťuje. Proto žalovaný shledal, že žalobce v řízení neprokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, což by byl jediný liberační důvod podle § 17 odst. 1 zákona o cenách. Dodal též, že zdravotní pojišťovny evidují ve svých databázích pouze faktury žalobce s účtovanými úhradami za vydané léčivé přípravky a Ústav ze své činnosti má k dispozici maximální cenu původce léčivých přípravků, takže uvedené údaje nelze získat jiným způsobem. Závěrem žalovaný zdůraznil, že pokuta byla stanovena s ohledem na to, že žalobce svým jednáním spáchal více správních deliktů, za což mu Ústav vyměřil svým jediným rozhodnutím úhrnnou pokutu za vícečinný souběh správních deliktů dle zákona o cenách.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalobce je přesvědčen, že výše uložené pokuty je zcela nepřiměřená a byla stanovena v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a § 17 odst. 2 zákona o cenách. Uložená sankce navíc neplní výchovnou roli, ale má v podstatě likvidační důsledky pro žalobce.

Žalobce připomíná, že Všeobecné zdravotní pojišťovně uhradil částku ve výši 27 847,90 Kč představující rozdíl v ceně, za kterou měly být léky prodávány a za kterou prodávány byly. Ze strany žalovaného však k tomuto jednání nebylo v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu nikterak přihlédnuto a dobrovolná úhrada této částky nebyla správním orgánem zohledněna coby polehčující okolnost. Tvzení, že snad způsobená škoda mohla být vyšší, je dle žalobce pouhou domněnkou, která nebyla ze strany žalovaného nikterak potvrzena a je tedy zcela nepřípustné, aby z ní bylo při ukládání sankce vycházeno.

Žalobce je přesvědčen, že způsob spáchání lze hodnotit za velmi málo závažný, když počet léků prodaných za vyšší částku se pohyboval v jednotkách až desítkách (konkrétně 7, 55 a

33 balení), nejednalo se tedy o žádné masivní prodeje, ale spíše o ojedinělé pochybení. Nejednalo se tak o úmyslné a systematické jednání žalobce, a to zejména s ohledem na celkový objem vydaných léků v lékárně. Žalobce si je vědom, že jeho odpovědnost je objektivní a nezáleží tedy na jeho úmyslu delikt způsobit, úmysl je však třeba brát v úvahu při určení výše sankce.

Žalobce uvádí, že v souladu s § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách bylo nepochybně možné majetkový prospěch vyčíslit (ostatně Ústav již při kontrole majetkový prospěch v určité výši vyčíslil), neboť ten zcela jistě nemohl být vyšší, než rozdíl mezi maximální přípustnou cenou léku a částkou, za kterou byl tento lék vydán. Výše pokuty pak v takovém případě mohla být stanovena maximálně pětinasobkem majetkového prospěchu a ne částkou 10 000 000 Kč dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách (zde žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 6 A 104/2000). Navíc žalovanému muselo být zřejmé, že majetkový prospěch žalobce ani teoreticky nemohl překročit hranici 1 000 000 Kč, když za kontrolované období, tedy za 4 měsíce, činil dle zjištění Ústavu 27 847,90 Kč. Dle žalobce tak měly správní orgány postupovat dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách.

K nevedení předepsané evidence žalobce uvádí, že cenovou evidenci vždy řádně vedl a uchovával, avšak zásahem vyšší moci došlo k náhlé poruše serveru (diskového pole), na kterém ji uchovával v elektronické podobě, přestože s diskem ani serverem nikdy neměl ani nejmenší problém a závada tak byla zcela neočekávaná. Žalovaný však tuto skutečnost nevzal jakkoli v potaz a s celou situací naložil tak, jako by žalobce evidenci snad ani nikdy nevedl a neuchovával, a to zcela záměrně.

Žalobce uvádí, že výše pokuty 500 000 Kč bude mít pro něj výrazně fatálnější důsledky než například pro lékárnou, která je součástí velkého celonárodního nebo i nadnárodního řetězce. Pokuta pro jednotlivou lékárnou v této výši může mít až likvidační

následek, ač její pochybení žádný srovnatelně závažný následek nemělo. Žalobce opakuje, že výše pokuty je zcela nepřiměřená důsledku, který jeho pochybení mělo, když de facto nedošlo ke vzniku žádné škody a škodlivý následek byl zcela napraven.

Žalobce s ohledem na zásadu předvídatelnosti dále odkazuje na statistiku Ústavu ohledně uložených sankcí, z níž plyne, že v roce 2013 nebyla nikdy uložena pokuta za porušení zákona o cenách v takové výši, jako v případě žalobce, a to i když se jednalo o výrazně závažnější delikty. Vyšší pokuta byla uložena pouze ve dvou případech, kdy se jednalo o porušení zákona o léčivech, konkrétně šlo o zacházení s léčivý bez povolení a o jejich prodej, tedy se jednalo o ty naprosto nejzávažnější delikty, jejichž důsledkem mohlo být i ohrožení zdraví a života osob.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně upozorňuje, že námitky žalobce jsou totožné s jeho odvolacími námitkami. Proto žalovaný odkazuje na odůvodnění napadené rozhodnutí.

Žalovaný podotýká, že není pravdou, že by vznikla škoda přesně ve výši 27 847,90 Kč, neboť žalobce neuchovával cenovou evidenci, jak bylo při kontrole žalobce zjištěno a jak vyplývá z protokolu o kontrole sp. zn. sukls106366/2013, takže Ústav nemohl zcela přesně zjistit ani vyčíslit výši nepřiměřeného majetkového prospěchu. Žalovaný v této souvislosti konstatuje, že při stanovování výše pokuty byly vzaty v úvahu pouze skutečnosti, které byly

prokazatelně zjištěny, a v žádném případě nebylo přihlíženo k domněnce, že škoda mohla být vyšší, jak se domnívá žalobce.

Žalovaný uvádí, že uhrazení částky ve výši 27.847,90 Kč žalobce nemůže liberalizovat své protiprávní jednání, tímto se pouze pokusil zmírnit důsledky svého jednání a činil tak zcela zjištěně (navíc až po vydání příkazu Ústavem dne 19. 11. 2013) v domnění, že by mu mohla být snížena uložená pokuta. Proto Ústav k tomuto jednání žalobce nepřihlédl jako k polehčující okolnosti při stanovování výše pokuty.

Žalovaný má za to, že při stanovování výše pokuty bylo zcela správně postupováno v souladu s § 17 odst. 2 zákona o cenách a rovněž v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu. Žalobcovu tvrzení, že se jednalo o ojedinělé porušení či pochybení pouze nepatrného rozsahu, žalovaný považuje za zcela nepřijatelné.

Žalovaný zdůrazňuje, že žalobce správně nepochopil smysl § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, neboť toto ustanovení má dvě části, přičemž dle tohoto ustanovení lze postupovat pouze v případě, kdy je možné nepřiměřený majetkový prospěch vyčíslit a zároveň by byl nižší než 1 000 000 Kč. V nyní řešeném případě však neexistovala možnost zjistit nepřiměřený majetkový prospěch s ohledem na neuchovávání cenové evidence ze

strany žalobce, takže pokuta musela být uložena podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách.

Žalovaný uvádí, že pokud si žalobce cenovou evidenci dlouhodobě nijak nezalohoval, tak ji neuchovával v souladu s cenovými předpisy a není tak možné uplatnit ani liberační důvod uvedený v § 17 odst. 1 zákona o cenách. Odkaz na vyšší moc je irelevantní.

Dle žalovaného při stanovování výše pokuty byly vzaty v úvahu veškeré okolnosti případu, ať už přitěžující či polehčující, a žalovaný má za to, že výše pokuty zcela odpovídá míře porušení cenových předpisů žalobcem. V souladu s ustálenou judikaturou pak bylo dle žalovaného zcela přezkoumatelně popsáno, jak byla vyhodnocena výše pokuty. Co se týká majetkových poměrů žalobce, je žalovaný přesvědčen, že výše pokuty není schopna ohrozit podnikatelskou činnost žalobce, neboť z posledně zveřejněné účetní závěrky ke dni 31. 12. 2011, která je dostupná ve sbírce listin v obchodním rejstříku, je evidentní, že žalobce není ztrátový, naopak generuje vysoký zisk ve výši 1,097 mil. Kč před zdaněním.

K námitce předvídatelnosti a legitimního očekávání žalovaný uvádí, že z rozhodovací praxe Ústavu, tj. z uveřejněných pravomocně uložených pokut Ústavem podle zákona o cenách (nelze brát v úvahu pokuty uložené podle jiných právních předpisů, neboť u žalobce bylo kontrolováno plnění požadavků podle cenových předpisů), sice vyplývá, že Ústav ve většině případů uložil pokutu ve výši 5-10 tis. Kč, ale tyto pokuty byly ukládány za správní delikty, které se týkaly velmi malého počtu balení léčivých přípravků, kdežto žalobce se dopustil opakovaně a dlouhodobě správních deliktů u třech léčivých přípravků v celkovém počtu 95 balení. Dále upozorňuje, že dne 5. 11. 2014 nabylo právní moci rozhodnutí vedené pod sp. zn. sukls114003/2014, kterým byla uložena pokuta účastníkovi řízení ve výši 300 000 Kč za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách.

Žalovaný uzavírá, že spáchané správní delikty žalobcem jsou velmi závažné, neboť samotné neuchovávaní cenové evidence po dobu tří let vede k tomu, že žalobce zcela zamezil možnosti provést kontrolu ze strany cenových orgánů. Skutečnost, že Ústav z velmi omezených informací zjistil, že žalobce také překročil maximální obchodní přírážku u tří

kontrolovaných léčivých přípravků celkově v 95 případech, podstatně zvyšuje nebezpečnost protiprávního jednání žalobce.

IV. Argumentace účastníků řízení při jednání

Žalobce při jednání setrval na podané žalobě. Zdůraznil, že se dopustil pouze zanedbatelného administrativního pochybení, a přesto mu byla uložena pokuta v excesivní výši. Zopakoval, že správní orgány nedostatečně prokázaly skutkový stav věci. Dále vyzdvihl, že mu nemohlo být jako přitěžující okolnost přičítáno nevedení evidence. Doplnil, že dle vyřčené skutkové věty mohl být zjištěn majetkový prospěch. Uzavřel, že nedošlo k reálné újmě na veřejných rozpočtech. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit či navrhl alespoň snížení uložené pokuty.

Žalovaný odkázal na svá předchozí vyjádření a navrhl žalobu zamítnout. Podotkl, že v napadeném rozhodnutí zdůvodnil výši uložené pokuty, včetně toho, podle jakého ustanovení postupoval, a také objasnil, proč nebylo možné vyčíslit majetkový prospěch.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nedodrží věcné podmínky, pravidla nebo postupy pro stanovení úředních cen, jejich změn a způsobu jejich sjednávání, uplatňování a vyúčtování, stanovené cenovými orgány podle § 5 odst. 5.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako prodávající dopustí správního deliktu tím, že nevede nebo neuchovává evidenci o cenách podle § 11.

Podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách se za správní delikt se uloží pokuta ve výši jedno až pětinasobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, jde-li vyčíslit, zjištěného za kontrolované období, nejvýše za dobu jeho posledních 3 let, nebo do 1 000 000 Kč, je-li výše nepřiměřeného majetkového prospěchu nižší než 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b),

Podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách se za správní delikt uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jestliže výši nepřiměřeného majetkového prospěchu nelze zjistit, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) až f), odstavce 2 písm. a) nebo odstavce 3 písm. b).

S ohledem na obsah žaloby, kdy žalobce své námitky směřuje výhradně k výši uložené pokuty, soud předně zdůrazňuje, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Pro správné a spravedlivé ukládání sankce je přitom významné dodržování principu zákonnosti trestání a principu individualizace sankce. Zásada zákonnosti trestání spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a

intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu. (srov. rozsudek ze dne č. j. 3 As 32/2007 – 48).

Zároveň platí, že podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce (takový návrh však žalobce v nyní posuzované věci nevznese), pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla

správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS).

Vstříc uvedeným zásadám platících pro soudní přezkum výše uložené sankce a po zhodnocení nyní napadených rozhodnutí a okolností případu soud shledal, že správní orgány nevybočily z mezí, která jsou stanovena pro jejich správní úvahu při konkrétní výměře sankce, a není na místě jeho derogační zásah. Žalovaný i Ústav se ve svých rozhodnutích náležitě vypořádali s jednotlivými hledisky, která jsou významná pro stanovení výše pokuty, a velmi podrobně srozumitelným, určitým a logickým způsobem pospali úvahy, jimiž byli vedeni při výměře pokuty. A takto se pečlivě věnovali jak zákonným podmínkám pro uložení sankce za spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, včetně mnoha okolností, jichž se žalobce dovolával, tak i specifickým okolnostem týkajících se přímo žalobce, včetně způsobu spáchání předmětných správních deliktů, jeho odpovědnosti či jeho majetkovým poměrům. Tímto postupem správní orgány nikterak neporušily zásadu zákonnosti trestání a postupovaly v souladu s principem individualizace sankce, kdy dostály všem povinnostem na ně kladeným zákonem i soudní judikaturou. Soud proto neshledal shora uvedené důvody, pro které by musel zasáhnout do diskreční pravomoci správního orgánu při ukládání pokut za spáchání správních deliktů.

K jednotlivým námitkám žalobce soud uvádí následující.

Z hlediska konkrétní výše uložené sankce soud předně připomíná, že žalobce byl postižen za dva správní delikty, které spáchal ve vícečinném souběhu (porušení pravidel a postupů při stanovení úředních cen a neuchování cenové evidence dle § 11 zákona o cenách). Zákon o cenách neupravuje, jak má správní orgán postupovat v případě souběhu, Nejvyšší správní soud však opakovaně dovodil, že při trestání správních deliktů tímž správním orgánem se přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoli veřejnoprávního deliktu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 – 67). Proto byla ze strany správních orgánů správně použita tzv. absorpční zásada, a to mj. také na základě analogie s úpravou dle § 12 odst. 2 tehdy platného zákona o přestupcích. Podstata absorpční zásady tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno).

Takto správní orgány správně postupovaly a při uložení úhrnného trestu postupovaly dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, neboť správní delikt spočívající v porušení pravidel a postupů při stanovení úředních cen za situace, kdy nelze přesně určit výši získaného prospěchu, je závažnější nežli správní delikt neuchování evidence, jež je

postižitelný dle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách (viz také maximální možná výše pokuty, která může být pachateli těchto deliktů udělena). Zároveň nelze odhlédnout od skutečnosti, že i ve správním trestání platí, že při ukládání úhrnného trestu a při úvaze o konkrétní výši sankce v rámci daného rozpětí je nezbytné přihlídnout k tomu, že jednáním či opomenutím byla naplněna skutková podstata více deliktů, přičemž tato skutečnost obvykle zvyšuje závažnost sankcionovaného protiprávního jednání či opomenutí a projevuje se zpravidla přísnější sankcí (opět v souladu s absorpční zásadou). Proto soud vyzdvihuje, že právě skutečnost, že žalobce byl postižen úhrnným trestem za dva správní delikty, odůvodňuje výši uložené pokuty, která se žalobci může zdát nepřiměřeně vysoká, neboť správní orgány nemohly pominout, že žalobce nespáchal pouze jeden správní delikt. Navíc závažnost obou správních deliktů (viz podrobněji dále) je velmi významná, čemuž musí odpovídat též výše sankce, která byla uložena v konkrétní věci.

Soud dále posoudil námitku žalobce, že správní orgány chybně ukládaly pokutu dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách a nikoli dle § 16 odst. 4 písm. b) citovaného zákona.

K tomu soud uvádí, že podle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách by správní orgány musely postupovat tehdy, pokud by výši nepřiměřeného majetkového prospěchu bylo možno zjistit. Za situace, kdy není možno výši nepřiměřeného majetkového prospěchu zjistit, musí správní orgány postupovat dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách. Jak zdůraznila judikatura, zákon nestanoví, že pro uložení pokuty podle naposledy zmíněného ustanovení musí být prokázán vznik nepřiměřeného majetkového prospěchu, ale podmiňuje uložení pokuty nemožností zjistit jeho přesnou výši (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2015, č. j. 8 As 169/2014 – 29). Opačná interpretace by se rozcházela se smyslem a účelem předmětného ustanovení, které postihuje sazbou pokuty vymezené správní delikty, u nichž nelze zjistit výši nepřiměřeného majetkového prospěchu, ve srovnání s § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, který vztahuje sazbu pokuty k násobku nepřiměřeného majetkového prospěchu, lze-li jej vyčíslit.

Totožná situace, kterou předvídal citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, nastala též v nyní posuzované věci, neboť žalovaný ani Ústav nemohli zjistit přesnou výši majetkového prospěchu žalobce, neboť ten řádně neuchovával evidenci o cenách. Za této situace tedy nemohly vyčíslit přesný rozsah získaného majetkového prospěchu, neboť jimi získané informace se týkaly relativně krátkého časového období, avšak nebylo z nich možné zjistit údaje vztahující se k dřívějším obdobím či k jiným, dříve prodávaným léčebným přípravkům. Pouze při uchování řádně vedené evidence by Ústav musel postupovat dle § 16 odst. 4 písm. b) zákona o cenách, stejně jako by mohl žalobce prokázat, že mu žádný další majetkový prospěch nevznikl, neboť řádně dodržel povinnosti vztahující se k maximální obchodní přírážce. Neobstojí přitom žalobcova argumentace, již se snaží poukázat na skutečnost, že ani při násobku aktuálně zjištěného prospěchu nemohla jím způsobená škoda přesáhnout 1 000 000 Kč, neboť již z podstaty této argumentace vyplývá, že přesná výše majetkového prospěchu žalobce nemůže být určena, a proto nemohla být pokuta ukládána dle žalobcem požadovaného ustanovení. A přesným

vyčíslením zajisté nelze rozumět odhad možného majetkového prospěchu. V této souvislosti také soud zdůrazňuje, že poukaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 6 A 104/2000 je nepřipadný, neboť v nyní posuzované

věci nebylo možno stanovit rozsah a výši neoprávněně získaného majetkového prospěchu, na rozdíl od případu posuzovaného pod sp. zn. 6 A 104/2000, takže správní orgány nebyly povinny provést dokazování, zjistit rozsah neoprávněně získaného majetkového prospěchu a v takto stanovené výši uložit pokutu.

Dle soudu tedy správní orgány aplikovaly při ukládání konkrétní výše pokuty správné ustanovení zákona o cenách. V této souvislosti soud také podotýká, že za správní delikt dle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o cenách lze udělit pokutu až do výše 10 000 000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 000 Kč, tzn. v dolní relaci daného trestu. Soud již z tohoto ohledu nemohl shledat uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou. Pro úplnost pak soud dodává, že to byl sám žalobce, který nerespektováním svých povinností vyplývajících ze zákona (uchování cenové evidence) zapříčinil, že správní orgány postupovaly při úvahách o konkrétní výši uložené pokuty dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách, a proto se dle soudu nyní může stěžít dovolávat aplikace chybného ustanovení.

Jestliže žalobce dále odmítá tvrzení správních orgánů, že neuchováním cenové evidence vznikla pochybnost, zda způsobená škoda nemohla být vyšší, tak ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. V důsledku neuchování evidence totiž nebylo možno ověřit, zda žalobce dříve postupoval správně či zda nesprávným postupem získával nepřiměřený majetkový prospěch. Soud v této souvislosti předně uvádí, že žalobce nebyl postižen dle skutkové podstaty dopadající na neuchování cenové evidence, nýbrž za porušení pravidel a postupu při stanovení úředních cen, při němž nebylo možno určit přesný majetkový prospěch; proto součástí vymezeného deliktního jednání nebyla výše získaného majetkového prospěchu. Soud dále vyzdvihuje, že správní orgány nekonstatovaly, že žalobce skutečně majetkový prospěch již v minulosti získal, uvedené pouze uvedly v rámci své argumentace vztahující se k závažnosti jednání žalobce, přičemž tento jejich postup nelze jakkoli zpochybnit. Naopak odpovídá skutečnosti, že žalobce byl postihován za správní delikty, které spolu mohou velmi úzce souviset. V případě nevedení cenové evidence nemůže Ústav ověřit, zda žalobce již dříve překročil maximální obchodní přírážku či nikoli. Zde soud připomíná, že znění § 16 odst. 4 zákona o cenách bylo ovlivněno snahou zákonodárce motivovat povinné subjekty k řádnému vedení zákonných evidencí a umožnit přísnější postih těch subjektů, které nepředložením potřebných dokladů a evidencí znesnadnily práci kontrolních orgánů natolik, že navzdory prokázanému porušení cenových předpisů nebylo možné zjistit vznik nebo výši nepřiměřeného majetkového prospěchu vzešlého z tohoto porušení. K samotné povinnosti vedení evidence soud také zdůrazňuje, že účelem věcného usměrňování cen v oblasti poskytování zdravotních služeb je snaha vytvořit a udržet rovnocenné postavení mezi prodávajícím a kupujícím, přičemž tohoto cíle se právní úprava snaží dosáhnout pomocí stanovení závazných pravidel při tvorbě a kalkulaci ceny. Pro tvorbu a kalkulaci ceny pak je, mimo jiné, podstatná existence cenové evidence, kterou jsou prodávající povinni evidovat na základě § 11 zákona o cenách. Tímto je bráněno tomu, aby nedošlo ke

svrchovanému a nerovnému postavení prodávajících, kteří by určovali ceny dle vlastního uvážení, čímž jsou chráněni též kupující, a aby dodržení těchto pravidel bylo možno snadno kontrolovat. Toto je účel právní úpravy obsažené v zákoně o cenách, kterou je žalobce jako subjekt v pozici prodávajícího povinen dodržovat a při jejím nerespektování se může velmi obtížně dovolávat opačných závěrů, než které vyřkly správní orgány v nyní posuzované věci, včetně aplikace přísnějšího zákonného ustanovení.

Ve vztahu ke správnímu deliktu spočívajícím v neuchování cenové evidence soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, dle níž pouze zásahem vyšší moci došlo k náhlé poruše serveru (diskového pole), na kterém žalobce uchovával předepsanou řádně vedenou evidenci v elektronické podobě. Zde soud ve shodě se správními orgány musí konstatovat, že existence poruchy serveru nemůže žalobce vyvinut ze spáchání předmětného deliktu. Bylo totiž jeho povinností zajistit, aby data byla po předepsanou uchována, přičemž měl přijmout adekvátní opatření, která by zamezila jejich případné ztrátě. Pokud tedy chtěl předmětné údaje uchovávat v elektronické podobě, což zákon nikterak nezakazuje, musel zajistit jejich ochranu například prostřednictvím jejich zálohování. Navíc nelze odhlédnout od faktu, že sám žalobce si v tomto směru protiřečí, neboť v žalobě o ztrátě dat hovoří jako o mimořádném a neočekávatelném problému, zatímco ve sdělení žalovanému ze dne 12. 7. 2013 uváděl, že „se problém se starým hardwarem objevil znovu“. Žalobce tedy musel být seznámen s tím, že jeho postup při uchovávání dat není ideální a skýtá nebezpečí, že může dojít k jejich ztrátě. Za této situace bylo jeho povinností přijmout náležitá opatření, která by zabezpečila jejich ochranu. A pokud tak neučinil, plně odpovídá za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách. Pro úplnost se pak soud také ztotožňuje se žalovaným, že žalobce nesplnil povinnost řádného uchování evidence, pročez není relevantní žalobcova argumentace směřující k vedení této evidence. Vedení evidence správní orgány v této věci nikterak neohodnotily na rozdíl od skutečnosti, že žalobce nedodržel povinnost vedenou evidenci uchovat.

Soud dále nepřisvědčil námitce žalobce, že správní orgány chybně posoudily závažnost spáchaného jednání. Z napadených rozhodnutí se podává, že Ústav i žalovaný závažnost protiprávního jednání žalobce hodnotily velmi zevrubně a přihlédly ke všem stěžejním okolnostem. Soud přitom musí odmítnout tvrzení žalobce, že způsob spáchání správního deliktu dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách lze hodnotit za velmi málo závažný, když počet léků prodaných za vyšší částku se pohyboval v jednotkách až desítkách. Žalobce pomíjí skutečnost, že v dané věci nebyl postižen pouze za prodej léků označených v rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na skutečnost, že z důvodu neuchování cenové evidence nebylo možno zjistit výši nepřiměřeného majetkového prospěchu, nemohly správní orgány hodnotit závažnost daného jednání pouze ve vztahu k prodeji těchto konkrétních léků, neboť ukládaly pokutu dle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o cenách a nikoli dle § 16 odst. 3 písm. b) citovaného zákona. Zde jako zásadní vyvstala okolnost, že neuchováním cenové byla významně zvýšena závažnost protiprávního jednání žalobce, neboť správní orgány nemohly zjistit, zdali se skutečně jednalo o ojedinělé pochybení žalobce či o úmyslné a systematické jednání (viz též výše k možnému zastření dalších pochybení při stanovení výše cen léků). Jednání žalobce tak nebylo možno hodnotit izolovaně pouze ve vztahu k množství léků, které byly prokazatelně prodány

s vyšší než maximální obchodní přírážkou, nýbrž bylo nezbytné přihlédnout v souhrnu k protiprávnímu jednání žalobce, což správní orgány správně učinily.

Správní orgány dle soudu také správně zhodnotily při určení výše pokuty možnou absenci úmyslu žalobce způsobit předmětný delikt. Soud musí dát za pravdu žalobci, že stupeň zavinění (tedy zda k jednání došlo úmyslně nebo z nedbalosti) je ve vztahu k odpovědnosti žalobce za správní delikt nepodstatný, svoji roli by nicméně mohl hrát při stanovení samotné výše pokuty. Dle soudu však správní orgány správně vyzdvihly, že programové vybavení lékařských informačních systémů umožňuje kontrolu stanovené prodejní ceny léčivých přípravků z pohledu dodržení pravidel cenové regulace a žalobce tak měl možnost včas porušování cenových předpisů zabránit. Proto nelze přisvědčit žalobci, že by stupeň jeho zavinění byl nepatrný, neboť jakkoli není pro uložení pokuty zásadní, zdali jednal úmyslně či z nedbalosti, jeho postup v nyní hodnocené věci se vyznačuje minimálně značnou ledabylostí (jak ve vztahu ke stanovení cen léků, tak k uchovávaní evidence), kdy mohl velmi snadno odhalit, že dochází k porušení povinností stanovených zákonem o cenách. Proto subjektivní přesvědčení žalobce vztahující se ke spáchání předmětných správních

deliktů nemohlo být v dané věci hodnoceno jako polehčující okolnost, naopak jeho nedbalý postup ústící ve spáchání dvou správních deliktů svědčil o nerespektování zákonných povinností vyplývajících z cenových předpisů a nutnosti uložení přiměřené sankce.

K námitce žalobce, že správní orgány nikterak nevzaly v potaz, že odčinil škodlivý následek a uhradil Všeobecné zdravotní pojišťovně částku 27 847,90 Kč, soud uvádí, že tuto okolnost správní orgány ve svém rozhodování nepominuly, jak tvrdí žalobce. Zohlednily však, že žalobce tuto částku uhradil ve značném časovém odstupu od svého jednání a navíc pouze jedné pojišťovně, ačkoli vyšší ceny, než dovolovaly cenové předpisy, účtoval též dalším pěti pojišťovnám. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje, přičemž i zde musí zopakovat, že uvedenou částku nebylo možno považovat za celkový majetkový prospěch (resp. škodu), neboť majetkový prospěch nebylo možno přesně vyčíslit. Proto ani uhrazení uvedené částky nemohlo významně snížit závažnost spáchaného jednání, které by se mohlo projevit při úvahách o výši uložené pokuty, neboť škodlivý následek nemohl být zcela odčiněn.

Jestliže se žalobce dovolává též toho, že se v jeho případě jednalo o první pochybení, tak uvedenou skutečnost správní orgány ve svém rozhodování nepominuly. Naopak se podává, že sankční bezúhonnost žalobce představovala výslovně zmíněnou polehčující okolnost, což znamená, že správními orgány byla vzata při určení výše pokuty do úvahy. Samotná bezúhonnost žalobce však ani dle soudu nemohla převážit závažnost spáchaného jednání, jakož všechny okolnosti, které vedly správní orgány k uložení pokuty ve výši 500 000 Kč. Takto totiž byla spolu se skutečností, že nebyly zjištěny dopady na zdraví lidí, pouze jedinou polehčující okolností, zatímco množství přitěžujících okolností,

jakož i závažnost protiprávního jednání žalobce, byla natolik zásadní, že žalobci nemohla být uložena pokuta v nepatrné výši.

Jestliže žalobce namítl, že výše jemu uložené pokuty zjevně neodpovídala správní praxi žalovaného, připomíná soud, že pokud by bylo v řízení prokázáno, že skutečně existuje ustálená správní praxe týkající se výše pokut ukládaných ve srovnatelných případech a že pokuta uložená žalobci mnohonásobně takovouto obvyklou výši pokuty přesahuje, aniž by odlišný postup byl žalovaným dostatečně odůvodněn, pak by se mohlo jednat o důvod nezákonnosti z důvodu porušení § 2 odst. 4 správního řádu a principu ochrany legitimního očekávání vyplývajícího z ústavního pořádku (srov. k tomu např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS). Zároveň ale soud opakuje, že uložení sankce v určité výši je výsledkem správního uvážení prvostupňového orgánu, resp. žalované, a to v návaznosti na individuální posouzení skutkového stavu. Nelze proto úspěšně s pouhým obecným odkazem na jiná správní rozhodnutí dovozovat porušení zásady legitimního očekávání, zásady rovnosti či vybočení z ustálené správní praxe. Žalobce neuvedl žádné konkrétní skutkové okolnosti jiných případů, na jejichž podkladě by mohl soud případně vyslovit závěr, že v daném případě mohlo u žalobce dojít k porušení zásady rovnosti či excesu překračujícího meze správního uvážení, vůči kterým by soud mohl zasáhnout.

Je třeba vycházet z toho, že žalobce nespáchal pouze správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o cenách, nýbrž též správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách. Uvedená okolnost natolik významně zvyšuje závažnost posuzovaného jednání, že jakákoli komparace s jinými případy, kdy nebyla ukládána úhrnná pokuta, neobstojí. Navíc z pouhého přehledu uložených pokut za rok 2013, na který poukazuje žalobce, není zřejmé, zdali dané subjekty byly postiženy dle § 16 odst. 4 písm. b) či písm. c), přičemž s ohledem na rozdílnou

výši pokut, kterou lze dle uvedených ustanovení maximálně uložit, jakož i obecnou závažnost těchto deliktů, nelze pouhý přehled těchto pokut považovat za relevantní. Nadto z uvedeného přehledu sankcí uložených Ústavem vyplývá, že za spáchání § 16 odst. 1 písm. g) zákona o cenách byly ukládány pokuty, které dosahovaly výše nikoli razantně vzdálené od pokuty uložené žalobci (viz přehled pokut, jež nabyly právní moci v roce 2014 či 2015). Jestliže tedy žalobce spáchal dva závažné správní delikty, nelze hodnotit uloženou pokutu za zásadně odlišnou od výše pokut udělovaných v obdobných případech, a tedy její výši za rozpornou se správní praxí Ústavu, kdy navíc žalobce při tvrzené rozdílnosti nikterak nepřihlédl ke specifickým jednotlivých případů.

K možnému likvidačnímu dopadu uložené pokuty na žalobce soud připomíná, že správní orgán ukládající pokutu je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133). Rozšířený senát však také zdůraznil, že bude záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledek tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel orgány veřejné moci (správce daně, orgány sociálního zabezpečení, atd.) mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení. Žalovaný se sice hodnocení majetkové situace žalobce ve svém rozhodnutí výslovně nevěnoval, přesto soud neshledal, že by z tohoto důvodu bylo na místě zrušit napadené rozhodnutí. Přihlédl totiž ke skutečnosti, že v odvolání i v žalobě zůstalo tvrzení žalobce o likvidačním dopadu pokuty pouze v obecné rovině a pouze ve vztahu k následku správního deliktu (viz pouze jediná věta: „*Pokuta pro jednotlivou lékárnu v této výši může mít až likvidační následek, ač její pochybení žádný srovnatelně závažný následek nemělo*“). Tato námitka tedy byla značně omezená svojí stručností, kdy nebyla podepřena ani žádnými dalšími tvrzeními či důkazy. Za této situace tedy dle soudu nelze hodnotit za závažné pochybení žalovaného, pokud se likvidačnímu dopadu pokuty výslovně nevěnoval, neboť ani z odvolání nebylo možno jednoznačně dovodit, že žalobce likvidační efekt namítá. Navíc z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že byl s majetkovými poměry žalobce seznámen, kdy ve vyjádření odkázal na zveřejněnou účetní závěrku ke dni 31. 12. 2011, dle níž žalobce generoval zisk ve výši 1,097 mil. Kč před zdaněním. Uvedená skutečnost i dle soudu popírá tvrzení žalobce, že by uložená výše pokuty mohla mít likvidační dopad na jeho podnikání, protože i z tohoto důvodu soud nepovažoval za nezbytné přistoupit k derogaci napadeného rozhodnutí. Navíc soud připomíná, že sankce má mít kromě funkce preventivní také funkci represivní, přičemž uložení pokuty v dotčené výši žalobci dle soudu zcela jistě splnilo represivní funkci pokuty, a to jako trest (negativní zásah do majetkové sféry žalobce) za rozhodně nikoli bagatelní protiprávní jednání, jehož se dopustil.

Soud tedy uzavírá, že se v napadených rozhodnutích Ústav i žalovaný náležitě vypořádaly s důvody, pro které uložily žalobci pokutu ve výši 500 000 Kč, a své úvahy dostatečně pospaly. Postupovaly přitom v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu a § 17 odst. 2 zákona o cenách, kdy přihlédly ke všem okolnostem, které byly stěžejní pro určení konkrétní výše uložené pokuty.

Ze všech shora uvedených důvodů soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci uloženého trestu, neboť o upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž v daném případě nedošlo. Navíc soud připomíná, že Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že smyslem a účelem soudní moderační není hledání „ideální“ výše sankce místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se v zákonném rozmezí, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23). A takto nelze pokutu uloženou žalobci hodnotit.

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. 9. 2018

JUDr. Karla C h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu